

Fredag 2 oktober

Ansvarslöst

I VB för tre veckor sen berättade vi om vänsterpartiets interpellation till fastighetsnämndens ordförande om försäljningen av några fastigheter till Thomas Löfgren. De frågor som Gunlög Stenfelt ställde var:

– Vilka garantier har Du för att Thomas Löfgren ekonomiskt kan fullfölja erforderliga renoveringar och underhåll av de tre fastigheterna?

– Vilka garantier har du för att Thomas Löfgren avser att iordningställa Gamla Elverket och Glädjen 4 på det sätt som angavs i anbudshandlingarna?

– Anser Du att Du i egenskap av fastighetsnämndens ordförande har ett ansvar för dessa tre fastigheters kulturhistoriska värden...?

På dessa tre frågor svarade Bertil Turesson i fullmäktige i förra veckan, att han visserligen kunde ha nöjt sig med att svara "Inga", "Inga" och "Nej", men att Gunlög säkert hade tyckt att det var torftigt.

Det betyder i vilket fall att fastighetsnämndens ordförande inte har och sannolikt inte bryr sig om några garantier för att köparen sköter byggnaderna så som kommunen önskar, eller har råd med det. Mest uppseendeväckande är dock att Bertil Turesson inte anser sig ha ansvar för byggnadernas kulturhistoriska värde. I och med försäljningen av kommunala fastigheter till en privat köpare är detta ansvar som bortblåst!

Bertil Turesson hade många synpunkter på Gunlögs interpellation, och menade att hon var med osanning, eller åtminstone insinuationer. Det framgick också att han tyckte det var olämpligt att låta en stackars privatperson få skylla "oförskyllt" i fullmäktiges starka offentliga ljus för misstankar som de hemiska kommunisterna pådyvlade honom: "Vi har inte som varit fallet i ett antal kommunistländer introducerat systemet att införa regler som skall tillämpas på vissa bestämda enskilda personer."

Men säljer kommunen kulturhistoriskt värdefulla byggnader till privatpersoner, som inte gjort sig kända för god fastighetsförvaltning, får dessa också finna sig att bli synade i sömmarna i offentlighetens ljus.

Tho

Drömmen om Nöden

Det är något visst med teater som växer upp ur myllan, även om myllan råkar vara stadsgator. Jag är en tillfällig återvändare till Lund och vet därför mycket litet om det långa förberedelsearbete som föregått Månteatrens premiär på Max Lundgrens Drömmen om Mallorca på Lunds stadsteater. Men nog kan jag uppleva den speciella kvalitet som kommer ur att något är förankrat på en plats, lokal teater.

Imånga år har jag gått på Nödens gator, innan de nya husen byggdes på Prennegatan utan att veta ett smack om vad begreppet Nöden stod för.

Nu vet jag något, åtminstone om drömmen om Nöden. För det är som i minnet och drömmen som Nöden presenteras för oss. Till en början är det Nöden själv som är huvudperson – ett galleri människor passerar revy, en atmosfär av tid och rum skapas via berättelser och anekdoter. Figureerna på scenen berättar för varann för att imponera eller skrämmas eller kanske bara för att skapa den samhörighet som gemensamma erfarenheter och referenser ger.

Så småningom börjar Drömmen om Mallorca mer likna en pjäs där människor och deras inbördes konflikter har huvudrollen. Och någonstans i övergången från porträttet av en plats till en

dramatisk intrig blir det till en början lite problem. Den efterlängtdade Vattenfall, sjömannen Gösta Bengtsson kommer tillbaka efter sju månaders bortovaro, till fru och barn. Men nu ska han slå sej till ro, säger han, stanna hos sin Hilda och bli bofast. Efter att ha imponerat på grannarna med en historia om en orkan i Biscaya och festat med dem blir han till sist ensam med familjen. Och då har han redan ändrat sej, och berättar att han ändå vill iväg igen. Där blir hans omsvängning inte trovärdigt förberedd. Vi har inte sett något på scenen, som förklarar den. Kanske berodde det på att Jörgen Andersson i premiärnervositet inte uppfinner sin historia i stundens berusning och lust utan berättar något som verkar förberedd. Och blir det ingen riktig kontakt och schvung i berättandet, fungerar det inte heller som en urladdning.

Romeo och Julia

I andra akten verkar dock det mesta falla på plats: Vattenfalls nästa historia har en tydlig funktion i sammanhanget och Jörgen Andersson spelar med avspänd auktoritet. Den tendens till idyllisering som finns i första akten får vika för en starkare betoning av de motsättningar som finns mellan människorna. Och jag uppfattar inte konflikten mellan judar och kristna

som den huvudsakliga – Romeo och Juliatemat med Vattenfalls son Erik och judinnan Rut blir snarast en privat konflikt, eftersom deras kärlek måste gå över den rike juden Fellboms lik. Han älskar också Rut och har erbjudit Rits far pengar om han ger honom Rut. Det är dock inte den enda ekonomiska konflikt som gestaltas i första hand – vi vet inte ens om fadern över huvud taget bett Rut gifta sig med Fellbom.

Däremot kan vi via Göte Fyhrings tolkning leva oss in i Fellboms lidande.

Den övergripande konflikten står mellan dröm och verklighet – eller snarare mellan den hederlige jobbaren på Valsverket, Kävlinge, och Vattenfall. Kävlinge spelas övertygande av Magnus Nylander. Han har en stillhet i kroppen, samtidigt som man kan ana en energi som skulle kunna leda vart som helst. Det är mannen som gör rätt för sig och tycker att alla andra ska göra rätt för sig på samma sätt som han. För dröm, fantasi, tiggare och judar har han ingenting till övers. Detta är ett arbetarporträtt som blir intressant därför att det är så sammansatt. Vi kan följa Kävlinge en bit på vägen då han kritiserar Vattenfall, den karismatiske ledaren som kan sätta igång saker, t ex Gröna Nödens parlament, skildrat i en av de bästa scenerna. Men då han ser sig själv som normen för alla andra blir han obehaglig och farlig.

Drömmusiker

En viktig del av uppsättningen, som regisserats av Jolle Carlestam, utgörs av musiken. Fem musiker, ledda av Maria Sundqvist går in och ut ur skeendet, understryker och kontrasterar – de är maskerade och klädda i vitt, drömmusiker.

Röda Kapellet, på min tid känd som vpk:s blåsorkester, uppträder som Frälsningsarmén men även som sig själva i en scen från nutiden. De demonstrerar för en bilfri innerstad. Det blir en lite patetisk påminnelse om krympningen av en socialistisk vision!

Drömmen om Mallorca inbjuder till nostalgi och påminnelser om det vi har gemensamt – men påminner också om förflutna och moderna konflikthårdar. Ett par antisemitiska studenter påminner om ett solkigt lundaförflutet, och i Kävlinges hållning ser vi fröet till nutidens främlingsfientlighet.

Sara Granath

Tanke på Benjamindagen: Varför har Lund inga gallerior?

Nej, något svar på rubrikens fråga gav inte Bosse Bergman i sin inledning på Benjamindagen, trots viss anknytning till Lund. Men stimulerade av de exempel som han visade och analyserade cyklade vi ut på jakt under lunchrasten.

Saluhallen

Vi hittade saluhallen, en byggnads- och funktionsform som Bergman inte behandlade trots att han gjorde utvecklingar från passagerarna till sådant som arkader, varuhus, innetorg och boulevarder. Lunds saluhall har i alla fall det gemensamt med de klassiska passagerarna att den får överljus genom ett glastak, att den innehåller en blandning av småbutiker och näringsställen (som medger ett visst sällskapsliv utöver de rena inköpen) och att man faktiskt kan använda den som väderskyddad genväg, passage, mellan Botulfsgatan och Västra Mårtensgatan.

Sen begav vi oss till Bytaregängen. Den är som bekant ett försök att utnyttja insidan på ett av Lunds stora innerstadskvarter för butiksexploatering, vilket också var ett motiv bakom Paris passager. Och där finns mindre butiker som mest sysslar med kläder och mode, precis som där och då. Men den har ju inget tak, även om några skyltfönster vetter mot portvalv. Som genväg fungerar den knappast trots att den öppnar sig mot två gator. Man kan därför undra om den överlever, särskilt nu i krisen. Kaféet där har redan gått i konkurs.

Lund har alltså ingen modern galleria liksom det aldrig hade någon klassisk passage. Det senare är förklarligt: Lund var alltför litet

på den tiden, medan det i Malmö fanns åtminstone en minipassage med butiker. Men för dagens gallerior är Lund inte för litet, eftersom sådana har anlagts i ex. det ungefär lika stora Eskilstuna. Där liksom på andra håll har man glasat över en befintlig gata.

En borgerlig scen

Fast om Benjamin levat i dag är det inte säkert att han satt gallerierna i centrum för ett stort arbete, som han gjorde med Paris passager. Det intressanta med de senare var ju, för honom, att de gav uttryck för och skapade en social och även politisk scen för en uppstigande klass, det urbana borgerskapet, som inte hade tillträde till aristokratis salonger men heller inte ville beblanda sej med småfolket på de trånga och smutsiga gatorna. Ty passagerarnas glanstid var ju decennierna före de stora boulevarderna med deras rymd och relativa snygghet. Dit flyttade moderbutikerna, bl.a. för att de ville ha större skyltfönster och komma närmare de hjulburna kunderna, medan passagerarna degraderades. Det var deras förfall som Benjamin upplevde och greps av på tjugotalet.

Passagerarna var under en relativt kort tid en uppmarschsplats för en samhällsklass på framryckning. Dagens gallerior är snarare, sade Bosse Bergman, en "uppsamlingsplats för de sista resterna av borgerlig offentlighet".

Åskådligt demonstrerade han hur Benjamin med sin stora bredd än i dag är relevant för flera olika vetenskaper (vilket även framgick av Benjamindagens fortsättning). Hans metod att utifrån materiella och sociala fragment analysera en

stad och en samhällsform håller fortfarande. En Benjamin i dag skulle intressera sej för sådant som bankomater och portkoder, ting som förändrar vårt sätt att fungera i och uppleva staden.

Alternativ till Mobilia

Bör vi då önska oss gallerior i dagens Lund?

Troligen. Så här vackra dagar tänker man inte på det, men en stor del av året är det skönt att kunna strosa i stan ostörd av kyla, väta och blåst. Det skyddet finns ju i de moderna köpladorna för bilburna,

som vi nu p.g.a. borgerliga politikers svek har fått ett lokalt exempel på i Mobilia. Innerstans konkurrensförmåga bör stärkas, utan att den fördenskull översvämmas med bilar.

Mot detta skulle kanske en stadsforskare som John Miller invända att vi inte ytterligare bör tömma de egentliga lundagatorna på liv och rörelse, som redan skett i och med de senaste årtiondens bostadsbyggande i stadskärnan. Detta är en fråga som det finns skäl att diskutera närmare.

Gr

Från partistyrelsen

– Det beramade uppropet är egentligen rätt harmlöst, tyckte Lars Werner. Och påminde om att han själv för cirka tjugo år sen var med (tillsammans med bl.a. Bertil Måbrink) och skrev "de tjugonios upprop" som även det handlade om behovet av förnyelse. Också då höjdes det röster om uteslutning men C.H. Hermansson ingrep och avstyrkte.

Annika Åhnbergs avhopp beklagade Lars Werner. Men, sade han: – Jag vet hur det är att bli mobbad.

Ansvarsfull Werner

Det är Ann Schlyter som berättar från helgens möte med partistyrelsen, som sedan vanligt inleddes med ett tal av Lars Werner. Det handlade förstås en hel del om krisuppgörelsen – den första, nota bene.

– Uppgörelsen innebär att luften helt har gått ur LO-kampanjen mot regeringens politik (som vänsterpartister ändå borde ställa upp på). Att socialdemokraterna gjorde upp så beredvilligt med borgarna beror på att de inte längre räknar med oss, sa Werner. Fast det var tur att de inte bad oss komma med i en uppgörelse för det hade vi inte kunnat enas om. Själv tyckte han att vänsterpartiet bör eftersträva att komma med i ett regeringsunderlag. Det bör föra en ansvarsfull ekonomisk politik som bl.a. innebär att man inte får underbalansera statsbudgeten för konsumtion utan bara för produktiva investeringar.

För övrigt ville Lars Werner komplettera Kenneth Kvists rapport från mötet mellan de nordiska vänsterledarna med den kritik mot vänsterpartiet för bristande förnyelse som de andra framförde, och som VB redan refererat. Nästa gång ska just partisekreterarna träffas och bl.a. försöka diskutera fram en gemensam hållning inför EG-omröstningarna.

"Ett enda oppositionsparti"

Sen var det generaldebatt om krisen.

– Jag var nog den enda som inte yttrade sej, säger Ann. Det fanns andra som framförde vad som behövde sägas. Som Eva Zetterberg som tog upp uppgörelsens (o)demokratiska aspekt, att riksdagen inte får behandla de vidlyftiga besluten.

Något som folk dock tycks acceptera.

Det konstaterades att flera tunga fackliga organisationer och många aktivister har krav som sammanfaller med vänsterpartiet, men det har hittills inte inneburit något ökat stöd i väljaropinionen – liksom heller inte EG-motståndet.

Verkställande utskottets uttalande om krisuppgörelsen godtogs i efterhand, med ett smärre tillägg om att de handikappade sviks. Dessutom riktade partistyrelsen en uppmaning till medlemmarna där man konstaterar att det nu "för en lång tid framåt bara finns ett verkligt oppositionsparti: vänsterpartiet. I detta ligger en stor utmaning och stora möjligheter". I det nya läget måste partiet höras och synas.

Motsättningarna finns men är svåra att ta på

Dethölls gruppdiskussioner som i första hand skulle försöka klarlägga vilka motsättningar som finns i partiet och hur de tar sej uttryck i förslag till partiprogram. Det var inte så lätt att få grepp om, erkänner Ann, trots att många vittnar om att de känner på sej var motsättningarna finns. Två områden kunde dock urskiljas: strategisynen, där programförslaget betonar av massaktionerna skiljer sej från en traditionell reformistisk strategi, och partisynen, där somliga starkt framhåller behovet av en gemensam ideologi.

– Fast även om vi skriver ihop oss om ett program blir vi snart oense i den praktiska politiken, trodde nyss lundaaktuelle Lars Bäckström.

I gruppdiskussionerna märktes en av de lanserade partiledarkandidaterna, Hans Andersson från Ludvika. Hans en del vettiga saker, tycker Ann, men har kanske överdrivna föreställningar om partistyrelsens möjligheter att verkligen styra.

Att det inte är bra som det är höll partisekreterare Kvist med om. Som utslag av partistyrelsens feghet nämnde han alla dess utskott som i huvudsak skulle avvecklas för att spara pengar. Men sedan alla bönat för sina specialintressen blev resultatet att man stod där med alla de gamla utskotten plus ett nytt glesbygdsutskott!

Gr

EG?

Kanske om fem år

Det kom 40-50 personer till vänsterpartiets studiedag om EG i lördags vilket var en liten missräkning för arrangörerna. Men det är kanske inte så konstigt. Sedan studiedagen bestämdes har mycket hunnit hända. Hela EG/EU-projektet har hamnat i kris och en svensk anslutning känns redan mycket mindre aktuell.

Den bästa inledningen hölls på sätt och vis av Eva Wigforss med hennes rapport från studiebesöket vid EG-parlamentet i Strasbourg (se även Ann Schlyters berättelse i förra numret). Det var också det mest föregelseväckande. Åtminstone såg en känd EG-motståndare från Malmö tämligen illamående ut, när Eva bekände att hon var rätt fascinerad över detta att politiker från olika hörn av Europa kom samman och diskuterade (och i budgetfrågor beslutade) om gemensamma frågor, grupperade efter ideologi och inte efter hemland.

Harald Lundbergs plädering för större utjämning mellan nord och syd var engagerande men låg lite vid sidan av ämnet, och VB:s referent missade det mesta av Agneta Pettersson Bloms inledning. Vi ska därför koncentrera oss på Håkan Wiberg.

Vänta på danskarna

Håkan Wiberg bor och verkar numera i Danmark, ett land som efter folkomröstningen har en nyckelroll i EG:s fortsatta utveckling. Vad händer med Danmark nu? Håkan såg tre alternativ:

1. Det blir en ny folkomröstning med bara kosmetiska förändringar i frågeställningen. Men det är inte så troligt för att det skulle retas många väljare.

2. Danmark får ett specialprotokoll med en rad undantag. Det är ännu mindre troligt för då vill även de elva andra medlemsstaterna ha sådana.

3. Danmark ställs inför valet: take it or leave it, dvs. Maastricht. Då får den (unionsvänliga) danska regeringen ge sej in på svåra juridiska manipulationer för att komma runt

omröstningsresultatet. Fast en duktig jurist kan ordna det mesta, menade han.

Alla alternativen kräver tid. Och innan Danmarks ställning är klar sker det inget med de andra nordiska ländernas ansökningar.

Fyra grupper

Till det som drar ut på tiden hör att danskar och engelsmän lurpassar på varandra. Båda vill att den andra ska göra upp först. De drivs dock på av fransmän och tyskar som vill ha en så snabb uppgörelse som möjligt.

Håkan Wiberg gjorde en ny indelning, denna gång av EG-länderna i fyra grupper:

1. En kärna bestående av just Frankrike och Tyskland, där begreppet "Europa" har en stark känslomässig överbyggnad.

2. England och Danmark (liksom övriga nordiska länder) som främst är ute efter frihandel.

3. Irland, Portugal och Grekland för vilka EG är ett biståndsinstrument.

4. Spanien som också får bistånd men även är fullt av Europaretorik, eftersom man fortfarande vill visa sin vilja att bryta Francoärens isolering.

Utnyttja tiden

Och så återvände Håkan Wiberg till de alternativa danska scenarierna:

Om Danmark kommer med i EU efter en ny omgång politisk bluffpoker blir det övriga Nordens tur att välja mellan allt eller intet.

Om Danmark beviljas undantag kommer det att formuleras tre svenska alternativ: ja, nej eller en "mjuk, dansk" lösning. En folkomröstning efter traditionell svensk modell, konstaterade han.

Om Danmark stängs ute måste det närmast se övriga Norden och söka ett gemensamt agerande gentemot EU. Det alternativet är troligast, men det dröjer åtminstone fem år innan EU är berett att ta till sej denna ländergrupp. Den tiden bör utnyttjas av de nordiska politikerna.

Gahrton drog fullt hus

Tisdagens EG/EU-möte med Per Gahrton lockade så många deltagare att arrangörerna tvingades byta möteslokal. Ändå fick inte alla plats och de som inte nöjde sig med att sitta utanför och lyssna fick vänta i dörren.

De 180 stolarna fylldes snabbt när de många trängdes i de två hopslagna möteslokalerna i Folkets Hus.

Gahrtons huvudlinje i anförandet var att belysa vad olika EG-instanser beslutat och vad de ledande EG-politikerna faktiskt sagt och säger för att på så sätt klargöra vad ett EU-medlemskap innebär för Sverige.

- Vi kan ha olika åsikter om det är bra eller dåligt att gå med i EU: Det kan finnas en del som tycker det är bra med en gemensam valuta, gemensam armé och gemensam utrikespolitik, sa Gahrton. Då är det det vi skall diskutera, inte huruvida det är det som ett medlemskap innebär. För det finns det paper på, var Gahrtons huvudtes.

Den överväldigande delen av publiken applåderade livligt Gahrtons timplånga anförande. Efter en kort kaffepaus följde ytterligare en timmes frågestund. Några ur publiken, uppenbarligen EG-anhängare, ställde bra frågor till Gahrton om ekonomi, arbetslöshet och

alternativet till EG/EU-medlemskap.

Gahrton hade förstås ett övertag över frågarna eftersom han är så oerhört inläst på ämnet. För varje fråga hade han ett citat eller en anekdot att förgylla svaret med.

Som kontrast till den danska öppenheten, där alla invånare hade möjlighet att läsa Maastricht-fördraget inför omröstningen, tog Gahrton upp den svenska slutenheten. Som extremt exempel tog han jordbruksdepartementets handläggning av en offentlig rapport som han ville ta del av eftersom departementet anklagat Gahrton för att sprida vilseledande information och som bevis hänvisade till rapporten. Gahrton begärde en kopia av rapporten för att kunna bemöta den med nekades med hänvisning till att den inte var offentlig. När konstitutionsutskottet och senare riksdagen uttalat att rapporten var offentlig, lät departementet hemligstämpla den med hänvisning till Sveriges förhållande till annan makt!

Arrangören Nej till EG-Lund är naturligtvis nöjda med mötet men en vänsterpartist inom Nej till EG-Lund uttryckte förvåning över främst varon av de inom lundavänstern som tidigare sagt sig inte kunna ta ställning i EG-frågan pga brist på information!

rl

Nya tag i barnomsorgen

Detta nya tag i Lunds barnomsorg. Nu skall inte ettåringar längre vara välkomna på dagis. Tretton avdelningar skall stängas och trettiofem personal bort. Så barn över sex år skall gå i skolan och de under ett och ett halvt får vara var de vill bara de inte är på dagis. Att det inte kombineras med någon förlängning av föräldrapengen är ju inte något oväntat.

Nu är det bara att vänta på nästa radikala grepp. Kanske kunde man tänka sig att barn under tre år får vara hemma och även femåringar skall börja skolan. Kvar blev då fyraåringarna. För att täcka omsorgsbehovet för dessa skulle det räcka med tretton avdelningar och trettiofem personal. Vem vet vad som händer - kommunen har ju hela tiden visat en stor framförhållning i sin planering. Man beslöt öka antalet barn i grupperna samtidigt som man skar ner på personaltäteten. En utmärkt planering för med så många barn i grupperna hade det blivit alldeles för trångt inne på avdelningarna om man låtit all denna personal stå

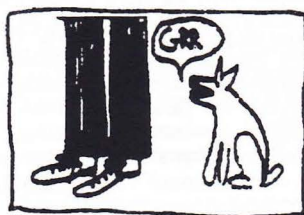
och ta upp nödvändigt golvutrymme.

Här finns alltså inte mycket att glädja sig åt för varken personal eller föräldrar. På något sätt verkar det som om personalen utan större protester accepterar det som sker. Det känns som om de har funnit sig i bilden att vara en del av en för samhället ekonomiskt tärande verksamhet. Att detta synsätt har stora brister både om man ser på det samhällsekonomiskt eller som investering i framtiden verkar helt ha försvunnit ur debatten. Men visar man inte nu att gränsen är nådd för vad man kan tåla som personal så lär man bli överkörd igen och igen.

LS

VECKOBLADET. Bredgatan 28, 222 21 LUND. T 046/13 82 13. Postgiro 1 74 59-9. Pren 120 kr per år. Ansv. utg. Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Tidskriftsverkstan (Wallin & Dalholm) Fabriksg. 5. T 11 51 59 onsd. faxnr: 046/146582. e. kl 18. Manus lämnas senast onsd. kl 17 på Bredg. 28. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma, Lund. Utges med stöd av Vänsterpartiet. Red. ansv. för innehållet.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet. (Se ovan)
NY ADRESS.....

Tunnel

Som tågvänner har vi naturligtvis besökt Malmö kommuns expo om Citytunneln på Gustav Adolfs torg.

Närmast utgången stannade vi till inför en vision av hur snabbtåget kommer vinande upp ur den södra tunnelmyningen. Men var det inte något fel med teckningen? Jo, nu såg vi: det var inte många decimeter mellan tågtaget och tunneltaket. Tåget hade alltså ingen strömavtagare och själva järnvägen saknade följdriktigt kontaktledningsstolpar och tråd, vilket gjorde att den var mycket diskret inpassad i stadslandskapet.

Vi vände oss till den vänliga damen som hade till uppgift att ge kompletterande information åt besökare. Hon var brydd:

– Men moderna tåg får väl inte ström från någon ledning?

Svaret förstummade oss först. Sen kunde vi inte låta bli att undra:

– Vet du verkligen inte hur ett tåg ser ut? Är du möjlig från Sjöbo?

Grr

Väntsalen stängd!

Väntsalen vid Lunds Centralstäng-er 22.20 på vardagar. Då har inte nattåget passerat. Varför kan inte väntsalen hållas öppen längre? Det är kallt att stå och vänta ute. Och mycket opraktiskt för alla resande som inte känner till öppettiderna.

Morr

Kurdistan demo

I morgon lördag hålls en demonstration för att stödja kurderna och deras kamp för ett fritt Kurdistan. Demonstrationsdeltagarna samlas på Bredgatan 5 (utanför Fakiren) 8.30 (på morgonen). Demonstrationen skall gå mellan Lund och Malmö, med pauser för talare och fika. Parollerna är "Kurdistan

solidaritet" och "Erkänn PKK". I dessa tider av EGoism är det viktigare än någonsin att vi visar att den internationella solidariteten inte är död. Så visa ert stöd för det kurdiska folket den tredje oktober!
Karl Liljekvist Ung Vänster Lund

Svar till Ulrika Jakobsson

Ulrika Jakobssons insändare i förra numret har uppmärksamats och muntligen kommenterats av många läsare. Jag ska ge en rätt kort replik.

1. Att odla sin trädgård

– *Il faut cultiver son jardin*, sa Candide när han återvände till den lilla världen efter alla sina hiskliga äventyr. Men Ulrika struntar i den slitna metaforen och tar ett direkt grepp i den friska trädgårdsgrönskan.

Låt det bli sagt att jag på ett abstrakt plan (dvs. om jag själv slipper odla) är mycket förtjust i trädgårdar. Jag läser med nöje både Karel Capek och Lotte Möller.

Förutsättningen är förstås att det handlar om kolonier och andra mindre täppor *inne i stan*, såpass *behändiga* att de lämnar tid och kraft över åt andra fritidsaktiviteter, som musik och/eller politik. De som skaffat sej ett grönt ställe timmars resa från den stad där de bor bör betraktas med viss skepsis.

2. Att odla sin grämlöse, eller Var blev ni av?

I mitt förra inlägg utgick jag, som ni kanske minns, från Örjan Wikanders förmodan att det kommer en ny radikal och engagerad ungdomsgeneration. Den kommer att ställa sin ex-engagerade föräldrageneration inför frågan: Var blev ni av?

Ulrika missar min poäng när hon försvarar sitt eget och andras utträde ur vänsterpartiet. Jag inser att det finns flera goda skäl att lämna det partiet och har för egen del allvarligt övervägt ett par av dem.

Det finns också olika skäl att gå med i ett politiskt parti. Somliga kanske bara halkar in, och då är det lätt att halka ut. Men de flesta måste ha drivits av en önskan att skapa det goda eller åtminstone det drägliga samhället.

Det mesta av det socialistiska projektet har rasat och det är naturligt att medlemmar då lämnar ett radikalt socialistiskt parti. De tror nu mer på liberalismen eller reformismen eller ekologismen eller feminismen. Men varför går då inte avhopparna med i fp, s, mp eller kvp? För det gör de i 99 procent av fallen inte. I och med att

de lämnar vänsterpartiet, lämnar de också partipolitiken och det mesta av annan politisk aktivitet. Sitt politiska intresse har de oftast kvar men det är helt okonstruktivt.

Det är som om Ulrika och många andra hade en förvänd leninistisk partiuppfattning. Kan de inte längre vara med i partiet Partiet så får det vara!

Jag tror inte att nästa engagerade generation har någon större förtäelse eller respekt för den hållningen.

Gunnar Sandin

Tristan

För snart fjorton dagar sen, den 17 september, avtäcktes ju minneskylten efter Sigfrid "Tristan" Lindström. Händelsen refererades vederbörligen i tidningarna.

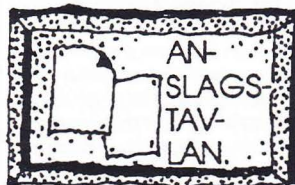
Fast inte eftersitsen. Den avhölls på kulturnämndens kontor, och till dem som hade tagit sej upp för trapporna hörde den drygtnittåriga Bengt Hjelmqvist, som en gång för mycket länge sen varit bekant med Tristan. Nu ställde han sej upp och läste (ur minnet) en liten saga i sann tristanisk anda som han just hade skrivit. Slutklämmen var ungefär som följer:

Skalden ligger som vanligt på sin himlasoffa och läser en god bok. In stormar Sankte Per och meddelar:

– Nu har du äntligen blivit en stor skald! De har satt upp en minnesplatta över dej i Universitetsstaden.

Skalden vänder lojt på huvudet och undrar:

– Den är väl rätt stavad?

Harneskmalar

Yngel av harneskmalar bortsälles. Rommen kläcktes 25 januari. Ynglen är nu ca 25-30 mm. Föräldrarna är ca 8 cm. Arten är yngelvärdande. De är mycket effektiva algätare!

Harneskmalar stammar från Sydamerika, där de lever i strömmade vatten.

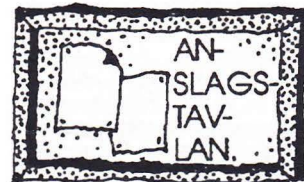
Ring Elisabeth, Rune eller Kalle tel. 11 50 69 om du är intresserad av att få några malar.

NORRSKENS
flamman

Följ kongressdebatten i vänsterpartiet.

Vem blir ny partiledare?

Flamman säljs i Lund i Tobaksaffären Lilla Fiskaregatan 23
Pris 7:-. Vill du prenumerera? ring 11 50 69 i Lund. 290:-/helår.

Mera fiskaffärer Akvarium 100 I

med lysrörsbelysning bortsälles till trevlig flicka eller pojke. Erik Borgström T 13 19 75.

KOMPOL möte Må 5.10 kl 18.00 på partilokalen. Tema: Budget o. kom-munstyrelse.

RÖDA KAPELLET

Stadsteaterspelningarna:
Fr 2.10 ens. 2. Saml. 12,00 L5 3.10 Obs tiden! saml 16.00! ens. 2. Sö 4.10 ens 2 saml. 15.00. On/To 7/8.10 ens 2 saml 18.30. Fr 9.10 ens 1 saml 12,00.L5 10.10 ens. 1 saml. 17.00.

Appellmötesspelningar: Lö 3. Märtenstorget 11-12. Samling kl 9.30 för repetition i kulturförvaltningens kansli, huset väster om konsthallen, Märtenstorget. Repertoar: 3, 14, 25, 33, 39, 59, 123, 218, 224, 225, 227. Samma repertoar gäller även nästa lördag.

Repetitioner: Sö 4.10 kl 18.45 på Kapellsalen. Rep. med Birgit. Appellmötesspelningarna.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Rune Liljekvist, Lars Ragvald och Thomas Schlyter.

Tel. red onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer: Gunnar Sandin, tel 13 58 99. Vid utebliven tidning ring Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69